

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 13-14	Utkommer hver måned	November 1931	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	2. årg.
-----------	---------------------	---------------	--	---------

Bønn.

*Jesus, lær du mig å bede,
Jesus, lær du mig å tro.
Jesus, gjør til strid mig rede,
Jesus, giv mitt hjerte ro.
Og når jeg i striden trettes
og mig ingen utvei vet,
lat da byrden for mig lettes,
styrk mig med din kjærlighet.*

*Lat mig alltid stille være,
du tålmodige Guds lam,
stille midt i verdens ære,
stille midt i spott og skam.
Så jeg dig i gjerning priser,
mere rik på kraft enn ord,
og i kristen vandel viser
at du i mitt hjerte bor.*

Alle dager.

Mat. 28, 16—20.

»Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.« Det var noget av det siste Jesus talte til sine disipler før Han gikk hjem til himlen. »Til verdens ende«, — altså ikke bare til de disipler som omgav Ham den gang på berget i Galilæa, men Hans disipler gjennom alle tider like til verdens ende. For et herlig løfte! Hvad Herren i den gamle pakt sa til sitt folk: »Frykt ikke, ti jeg er med dig«, det sier den opstandne seiersfyrste til sin kirke og dens lemmer gjennom alle tider: »Se jeg er med eder alle dager.«

Men spør du: »Hvorledes skal jeg være viss på at Han er mig nær«, så svarer Pau-

lus: »Si ikke i dit hjerte: Hvem skal fare op til himmelen, nemlig for å hente Kristus ned? Eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen, nemlig for å hente Kristus op fra de døde? Ordet er dig nær, i din munn og i ditt hjerte.« (Rom. 10, 6—7. Ja, i ordet er Kristus dig nær. Ikke i følelser og uklare åndsstemninger, men i ordet som du har i din bibel. Og Han er dig nær i nadveren, hvor Han gir dig sig selv. Der er vårt Emmaus. Der kan vi nå Ham med vår bønn og holde Ham fast med vår tro og ha Ham med oss alle dager. For en trøst det er, at Jesus sier »alle dager.«

Når et menneske er kommet til å se sin synd, og sjelen er kommet i klemme for syndens skyld og hverken han selv eller noget annet menneske kan hjelpe, og han spør: »Hvorledes skal jeg få syndsforlatelse og fred?« og han har funnet svaret fra Gud: »Se det Guds lam som bærer verdens synd,« — se da har det menneske nok i Jesus. Han blir sjelens skatt og kostelige perle, det ene fornødne. Jesus gir syndsforlatelse, liv, fred og salig håp. Det er tuseners og atter tuseners salige erfaring, at Han er den uuttømmelige kilde til fred og glede, trøst og kraft. De vet for en rikdom der ligger i disse ord: »Se jeg er med eder alle dager.«

Det er et ord for de ensomme. Når ensomhetens tyngde og miskjennelsens kulde vil trykke dig og gjøre dig mørk og bitter, så grip fatt i dette ord og si til dig selv: Jesus er hos dig, og Han er mere enn alle andre tilsammen.

Det er et ord for de sørgende. Der er mange sørgende blandt oss. Vår jord er vel kjent med tårer. Å om alle sørgende og bekymrede vilde kaste sin sorg og byrde

på Ham, som er kommet for å bære både vår synd og vår sorg. Der er ikke en eneste sorgbetyngt mann eller kvinne som lesar dette, uten at du kan bli befridd fra din byrde, når du tar imot Ham som er kommet for å helbrede dem som har et sønderknust hjerte.

Det er også et ord i fristelsens stund. Det er et skarpslepet sverd mot Satan og hans hær. Tanken på Jesu nærhet overalt og alltid hjelper oss mot synden og avholder oss fra det onde.

Det er et ord til styrkelse for de trette og svake. Det er som ørnevinger for den utmattede sjel. For når Han er med dig, hvem kan da være mot dig? Når dine hender vil synke, når du faller trett sammen som Elias under enebærbusken og du ikke synes å formå mere og det lyder som et dødsrop fra dine leper: »Det er nok nu. Herre, ta min sjel,« — da hvisker Han til dig: »Jeg er med dig.« Og »de som bier på Herren får ny kraft. De løper og blir ikke trette, de går og blir ikke nødige.«

Men om du er en, som ennu ikke er en Jesu disippel og som heller ikke bekymrer sig om å bli det — dersom nu Jesus stod synlig frem for dig og tok dig ved hånden, hvor tror du da, Han vilde føre dig hen? Jo, Han vilde føre dig på omvendelsens og lydighetens vei til Jesu kors. Si ikke nei til Ham.

Gå den vei, Jesus vil føre dig. Da skal Jesu nærværelse bli dig til frelse. Da og kun da kan du engang gå salig hjem.

Sogneprest Søren Dahl.

Um gudstenesta. IV.

Når ein ser på folket som samlast til gudstenester og kristelege møte, so er det ikkje alltid med sers stor andakt dei tek plass i kyrkja eller i bedehuset. Der er noko i det ein sa, at det er mest som dei skulde samlast til ei generalforsamling. Ein legg ofte merke til at dei set seg ned og sit og snakkar saman til gudstenesta eller møtet tek til. Og slett ikkje er det kristelege spursmål som alltid vert dryfta medan dei sit og ventar på fyrste salmen.

Når ein sit og ser på folket etterkvart dei samlast, so merkar ein altfor lite av det vi

kallar andakt. Det er vel nok det at vi skal vera naturlege, men vi må og søkja å hindra, at samloma får eit verdsleg stempel. Det er jo fyrst og fremst for å møtast med Gud vi samlast. Og då burde dette setja sitt preg på oss.

Dersom alle samla seg med bøn um Guds velsigning, so vilde sikkert gudstenestene gjeva rikare frukt enn dei ofte gjer. Og tenk for ei hjelp for forkynnaren, når møte-lyden kom bedande inn i kyrkja eller i bedehuset. For »bøna er for all ting godt«. Hjarto vart då innstilla for det Gud vil gjeva under forkynninga av ordet, og andakt hjelper til å leggja den rette stemning over ei åndeleg samlome. Meir høgtid og andakt vilde vera godt ogso for det eksempel det gjev borna.

Før hadde mennene til skikk når dei sette seg i kyrkjestolen å halda hatten for andletet ei lita stund. Mange gjorde det nok berre for skikken skuld, men sikkert var det og mange som i den stunda sukka til Gud. Me råka ein truande og framståande kristen i ei bygd og han fortalde oss, at på han gjorde det eit sterkt inntrykk då han som smågut var i kyrkja og såg kor folk bøygde hovudet, falda hendene og heldt hatten for andlitet. Endå til dette var med og innstilla barnehjarta hans for Gud.

Vi burde alle når vi kjem inn i kyrkja, samla våre tankar um Gud, bøygja hovudet, falda hendene og be, vera stille for Herren. For Guds ord skulde vi alltid høyra under bøn um Hans velsigning.

Etter A. G. i »Dagen«.

Til ei sjukesyster.

A um eg tolka fekk i ord
min djupe hjartetrong
og bera fram mi kjenste stor
for deg, i takkesong.
Di gjerning er so stor, so rik,
kvar einast seiast englelik:
å gå ved sjukeseng.

Di gjerning er so stor, so rik,
me det ei skyna kan,
før me på sjukelægjet ligg
i sott og feberbrand.
Då veit me vel kva du er verd
der kjærleiksmild du um oss er
og går ved sjukeseng.

Hav takk då for di mjuke hand,
for dine milde ord
som knyter kjærleiks himmelband
og stiller trengsla stor.
Takk at so heilt du ferdig er
å ofra, vaka, hjelpa her,
ved kvar ei sjuk seng.

Patient.

En misjonær.

Sogneprest J. Jansen forteller i en preken:

For en del år siden stod der i det store engelske blad »Times« en beretning om den norske misjonær Røstvig på Sakalavkysten på Madagaskar.

Han stod en dag og arbeidet med opførelsen av et hus til forsamlingslokale — for de må være arkitekter og bygningsmenn selv misjonærene derute — så kom en sakalavhøvding inn på misjonsstasjonen med en tropp av sine soldater. Det var en av de verste og blodtørstigste høvdingen. Han befalte Røstvig å utlevere sin forlovelsesring som han hadde på fingeren. »Nei«, sa Røstvig, for han skjønnte det gikk ikke an å gi etter, »min ring leverer jeg ikke levende«. Da befalte høvdingen en av sine menn å hugge hele hånden av. Røstvig så mannen stivt i øinene, rakte hånden frem og sa: »Tør du, så hugg!« Soldaten kastet sig på kne og ropte til høvdingen, at han ikke formådde å hugge den hvite mann. Rasende gir høvdingen ordre til krigerne å stille sig i geledd og legge an. Så stod misjonæren med geværmunningen rettet mot sitt bryst og ventet på at der skulde kommanderes »Fyr!«

Det engelske blad meddeler denne beretning nettop for å vise hvor aktet de norske misjonærer er blandt hedningene; for da den hedenske høvding kommanderte »Fyr!«, så skjøt alle hans soldater over; de *vilde* ikke skyte misjonæren. Røstvig hørte blott kulene hvine over sitt hode, men stod uskadt. Han utrakte hånden mot høvdingen og sa: »Du er ikke mann for å drepe mig, ti Gud bevarer mig.« Da forlot hedningene stasjonen.

Jeg traff senere Røstvig oppe på Ekers prestegård. Han var hjemme i Norge en tur. Da jeg hadde hilst på ham og trykket hans hånd, var noget av det første jeg sa: »Er det sant, Røstvig, hvad der stod i en

engelsk avis om at De holdt på å bli skutt av en hedensk høvding og hans soldater?«

»Ja det er da sant«, svarte han. »Men kjære, hvorfor har De ikké berettet det i Misjonstidenden?«

»Å« — sa han, — »man forteller ikke alt sådant.«

Prestene slåss.

Den danske avis »Kristeligt Dagblad« skrev i 1926 følgende, som under en humoristisk form fremholder en viktig sannhet, som vel fortjener å legges på hjerte, under all kirkelig strid:

»Mor, hvorfor slåss prestene dog sådan?«

Det er en kvinnelig innsender der i et norsk blad gjengir sitt barns inntrykk av avislesning med disse linjer. Anledningen er en bladstrid der i denne tid foregår i Norge mellem professor Hallesby's gode venner og mindre gode venner. Denne strid har avfødt en mengde innlegg, og mange av dem har hatt samme grunntone som den lille pikes bedrøvede: »Mor, hvorfor slåss prestene dog sådan?«

Vi vil prøve å trøste den lille pike og hennes likesinnede og si: »Vær du glad, lille pike, at prestene slåss. Det er din sak de slåss for.«

Prestene i en folkekirke der har et så bredt grunnlag som den danske og norske, der begge rummer praktisk talt hele folket, må nødvendigvis slåss en gang imellem. Gjør de ikke det er der fare på ferde. Den uforanderlige og uangriplige tålmodighet, når det gjelder den kristne tro og lære, er et tegn på forsumpning. Hvem skulde vel kjempe om ikke prestene? De har på embeds vegne de høieste verdier å forsvare. Har de mistet evnen til å harmes, så er de som stumme hunde, der forsømmer å gjø, skjønt tyven er ved å bryte inn i huset. Skriften selv sier det. De skal kjempe ridderlig og lovlig. De skal kjempe således, at de ikke benytter utillatelige våpen og ikke går motstanderens person for nær. Men kjempe skal de.

Da pastor Rørdam angrep dåpen og vilde forkvakle bruken av dåpsbekjennelsen, reiste de beste i den grundtvigske retning sig til kamp imot ham, og de tok ikke på ham

med silkehansker. Nei, man kom snarere til å tenke på ridderen, om hvem det heter i visen: »Så slog han ham for hans pannebrask, så alle hans tenner sjunge.«

Var det ikke gledelig? Vi skulde mene det. Vilde det ikke ha vært rent ut tegn på død, dersom det grundvigske folk ikke hadde reist sig for å kjempe for deres dyreste eie? Hvem kan vel tvile om, at det vilde ha vært ute med grundtvigianismen i Danmark, hvis de hadde tidd og tålt?

Tør de kristne ikke lenger kjempe for sannheten, så blir der ingen kristelig arv til den opvoksende slekt.

De usleste mennesker er de der vil fred for enhver pris. La oss holde fred med enhver så lenge det står til oss, men når man vil bryte inn i huset og frata oss vårt beste åndelige eie, så er det kun uslinger som ikke tør heve røsten eller gripe pennen og tale ordentlig fra leveren.

Når der er noget av virkelig betydning å slåss for, så lat oss være glade og takke Gud for, at prestene slåss, selv om Akabs etterfølgere roper i kor: Det er eder som forstyrrer Israel! (1. Kong. 18, 17).

Kirkeklokkene.

Et gammelt sagn forteller at da biskop Paulinus av Nola (født 363 e. Kr.) en stille pinseaften ved solnedgang gikk over en eng, blev han så henført i sin tilbedelse, at han utbrøt: »Priset være du, verdenenes Herre, gi mig et tegn på at du er hos mig og alltid vil være med mig.« Da hørte han plutselig en deilig klokkeklang omkring sig, og han så hvordan blåklokkene og de andre blomster bøiet sig og vugget sine blomsterbegre frem og tilbake. Til minne om denne stund lot biskopen tilvirke for domkirken i Nola en klokke som liknet en kjempestor blåklokke. Den skulde ringes med ved gudstjenestene. Det var den første kirkeklokke. Tidligere hadde man kalt folk til gudstjeneste ved å blese i trompeter eller ved å slå med en klubbe på et trebrett eller en metallplate. Nu blev bruken av kirkeklokker snart almindelig. De var først innbygget i et tårn som stod for sig selv utenfor kirken (støpul); senere blev tårnet innbygget i selve kirken. Først blev klokkene smidd, men fra den senere middelalder blev de støpt. De

dyktigste kunstnere anså det for en ære å få støpe de hellige klokker.

Fra gammel tid har kirkeklokkene hatt en fast og kjær plass i folkets bevissthet. Det står i en gammel folkevisen om en kongedatter som var død, at ingen måtte sinke henne ved sorg og klage, ti »himmerikes klokker de ringe på mig.« Man hadde den vakre tanke, at der er klokker i himmelen, som ringer hver gang en synder er kommet frelst hjem til Gud.

Kirkeklokkene blev tidlig oppfattet som et vern mot mørkets makter og urene ånder. For deres klang måtte Djevelen og all ondskap vike. Mange underlige sagn blev fortalt derom. Dermed står i forbindelse den overtro, at malmstøv som var skrapet av en kirkeklokke en torsdagsnatt helbredet for sykdom.

Det er så underlig med kirkeklokker, de fremkaller uvilkårlig alvorstanker i sinnet. Tenk på når klokkene lyder ved begravelse og minner om tidens flyktende timer og om evigheten som forestår. De slekter som er gått bort er stedt til hvile under klemte av klokker og salmesang. En ny slekt tar deres plass og lever en stakket tid. Men snart er også dens timeglass rundet ut, og de samme klokker ringer deres støv til hvile. Og når engang klokkene lyder over oss, måtte da vår sjel høre himmerikes klokker kime til fest, fordi en sjel kom hjem til Gud, eller som Grundtvig synger så vakkert:

*Kirkeklokke, når tilsist du lyder
for mitt støv, skjønt det dig hører ei,
meld da mine kjære, så det fryder:
Han sov hen, som sol i høst går ned.*

Men det er ikke bare ved begravelser at de fremkaller alvorstanker. Det fortelles om Bjørnson engang han var tilstede ved et høiskolestevne i Jylland, at mens han en dag stod på skolens veranda i samtale med forstanderen, lød plutselig klokkeslagene fra den nærliggende kirke. Bjørnson blev med engang alvorlig, la hånden over pannen og utbrøt: »Å, de klokker, de klokker!« Hvad han tenkte kan vi jo ikke vite, men kanskje de vakte tillive i hans hjerte, tanker om hans barndoms og ungdoms tro og om den tid da han skrev så vakkert om kirken som i bondens tanke stod på et høit sted og om folk på kirkevei den stille søndagsmorgen.

Det er nemlig noget underlig med søndagen også. Garborg skildrer levende en søndagsmorgen med klokkeklang over dalen. Han kunde ikke heller frigjøre sig fra dens hjertegripende makt. Han sier: »Heilag er den stille bygd, og alle vegar fører til kyrkja, og der samlar livet seg og vert vigd inn. Og klokkene kallar til kyrkje, og dei signar og syng um fred på jordi og um soning for sorg og synder. Å du gamle kvite hus med klokkeklangen frå tårnet. Eg rømde frå deg som frå alt. Og no er eg framand her som allstad. Men det stend fred av deg. Eg må til kyrkja ein dag. Mangt hev eg der å minnst.»

Når klokkenes malmlulle slag i den stille søndagsmorgen dirrer ut over den fredelige bygd, da blir de som en vekkerrøst som minner oss om, at vi er mennesker med en levende sjel, evighetsbarn på vei over livets hav mot evighetens kyst. De kaller på oss, kaller på gammel og på ung, mest dog på sjelen trett og tung, syk for den evige hvile, og de sier: »Kom til kirke, kom til kirke, ti idag er Herrens dag.» Og slekt efter slekt har fulgt kallet og samlet sig til kirke, og når klokkene ringet sammen blottet mennene sine hoder, og når klokkeslagene lød efter utgangsbønnen, da bøiet de sine hoder, de som sat i kirkestolene. Hit under kirkens hvelv har klokkene kalt våre fedre, og slektene som kom og gikk har lyttet til deres klang og fulgt deres røst og samlet sig ved høitid og helg.

Men nu, hvordan er det nu? Nektes kan det ikke, at mangesteds kaller kirkeklokkene forgiveves. Folk sitter hjemme eller reiser ut på tur. Kirken står ikke lenger i folks tanker på et høit sted. Mange steder er søndagsstilhet med klokkeklang over den stille by eller den fredfulle bygd snart som et tapt paradys.

Ennu lyder kirkens klokker i den ganske kristenhet. Undtaket i Russland. Der er de forsvunnet. Klokkene er fjernet fra kirkene og solgt, for at salgssummen efter sigende skulde brukes til å lindre hungersnøden, men i virkeligheten for å anvendes til politisk og antikristelig propaganda. Klokkeklangen er forsvunnet. Skriket fra dem som hater Gud er trådt istedet.

Gud holder sin skjermende hånd over vårt

land og folk, at ikke den samme skjebne må ramme oss. Fattig og tomt vilde det bli i Norges byer og daler den dag kirkeklokkene forstummet over by og bygd. Men om det skal skje, det beror på det norske folk selv.

Efter *Søren Dahl* i »Kr. Ukeblad«.

Våre døde.

9. august: Jørgine Jensdtr. Ramsevik, kona til Jakob Ramsevik, f. 1863 i Bremanger, dødsårsak: slag.
15. august: Marie Knutsdtr. Dombestein, kårnkje, f. 1850, alderdom.
18. august: Kristian Pedersson Maurstad, e. kårmann, f. 1845 i Eid, alderdom.
24. august: Valborg Eriksdtr. Hunskaar, kårnkje, f. 1843, alderdom.
26. august: Anne Eriksdtr. Midtvik (Krabbestig), kårnkje, f. 1845, alderdom.
13. september: Amalia Monsdtr. Myklebust, f. 1912, lungebrand.
21. september: Peder Oliverson Lund, Kjølisdal, ug. chauffør, f. 1901, vådeskot.
10. oktober: Marie Pedersdtr. Berstad, kona til kårmann Peder Berstad, f. 1851 i Stårheim, kreft.

Ver meg nær i siste våde,
frels mi sjel i Jesu namn.

Fire synder mot skuleborn.

Ein svensk doktor har røkt etter korleis 25 000 skuleborn har det i byen der han bur. Og han har funne ut at det serleg er desse 4 ting som skadar helsa deira:

1. Storparten søv i rom med for dårleg luftskifte.
2. Dei fleste får kaffi til maten i staden for mjølk. Det er til stor skade for borna.
3. Det vert nytta sikta mjøl i staden for sammale.
4. Storparten får for lite svevn, sidan dei er for lenge ute um kveldane eller sit uppe med dei vaksne i staden for å leggja seg tidleg.

Alt dette skader ikkje berre helsa, det vil seia kroppsvoksteren. At borna ikkje kan »fylgja med« på skulen har ofte sin grunn i, at det er dårleg helsestell heime.

Notisar.

Ny biskop i Bjørgvin skal no utnemnast. Alle provstane i landet, dei teologiske professorane ved Universitetet og Menighetsfakultetet, alle prestar i bispedømet i sjølvstendig embete og alle sokneråd i bispedømet har røysterett ved bispeval og set upp 3 namn. Etter avrøystinga skal alle biskopane uttala seg og so utnemner kongen (riksstyret) den nye biskop. Fyrr han tek over embetet, må han ordinerast av ein annan biskop.

Der er 5 kandidatar som det denne gongen er serleg tale om. Eg nemner dei i alfabetisk orden.

1. **Peder Berge**, fødd 1888, tok teologisk eksamen 1914, har vore prest sidan i Orkdal, Ørsta og Volda og er no i Meldal.

2. **Ragnvald Indrebø**, f. 1891, teologisk eksamen 1918, var lærar 1918—22, sokneprest i Jølster til 1927, deretter styrar på ungdomsskulen i Førde, so eit års tid generalsekretær i det Kristelige Ungdomsforbundet.

3. **Peter Marstrander**, f. 1883, eksamen 1908, var prest i Fusa og Bergen 1909—1917, var so universitetsstipendiat og er no hovudlærar ved det praktisk-teologiske seminarium ved Universitetet.

4. **Gabriel Skagestad**, f. 1879, eksamen 1903, sidan prest i Hadsel, Lyngdal, Hetland, Oslo og Mandal, og er no hovudlærar ved det praktisk-teologiske seminarium ved Menighetsfakultetet.

5. **Håkon Wergeland**, f. 1878, teologisk eksamen 1902, styrar på Oplandenes kristelige ungdomsskule 1902—11, frå 1911 styrar av Notodden lærarskule.

Dei konservative kyrkjeblad »Dagen«, »For fattig og rik« og »Luthersk kirketidende« held alle på Berge, Indrebø og Skagestad. Det liberale »Norsk kirkeblad« stydd av Marstrander og Wergeland.

Ektevigde. 25. september i Måløy Johannes Larsson Risøy og Dorthea Pedersdotter Bjørnøy.

Til Indremisjonen, Nordfjord krins, kom inn i året 1930—31: Frå Husevåg kvinneforeining 70 kr., ved fest på Hennøy 53.60; Hennøy notlag 5; offer i Berle 32.15; Oldeide og Svoren misjonsforeining 40; fest på Bryggja 90; Rimstad og Maurstad misjonsforeining 34.25; Davik indremisjonsforeining 100; ved Noe Dombesten 11; kollekt i Kjøltsdal 18; utfodning i Kjøltsdal 40; Aalfot indremisjonsforeining 115; Isane indremisjonsforeining 67.52; innsamling på Isane 18.

Rekneskap for Davik sokns misjonsforeining 1930: Innkome: I kassa 4.57, offer i Davik 1. pinsedag 99.27. Kollekt i Davik 27. juni 27.02. I kyrkjebøssa 1.22. Dombesteins misjonsforeining 58.63. Endal og Askelands misjonsforeining 91.64. Davik misjonsforeining 500. Renter 4.24. Tilsaman 786.59. — **Utlegg:** Til det Norske misjons-selskap 735. Til Israelsmisjonen 25. Til Santalmisjonen 25. Porto 1.20. Overført til nytt rekneskap 0.39. — Hans H. Hamre d. y. er no kasserer

i staden for Hans H. Hamre d. e., som sa ifrå seg attval.

Ved dåp og brudevigsle kan ein ogso her i Davik bruka landsmålsritual, når vedkomande foreldre eller brudefolk ynskjer det.

Bibelselskapet. Eg minner atter medlemene um, at dei no bør nytta høvet til å få seg biblar eller nytestamente. Årskontingenten er 50 øre. Kvart medlem har då tilgode sidan 1918 6 kr., som dei no kan få bøker for. Dei som kjøper ved bibelselskapet får upp til 25 procent avslag i prisen og slepp frakt. Ein bibel som i bokhandelen kostar 10 kr. får ein her for 7.50. Medlemene bør difor gjera bruk av denne retten, ordna sin kontingent og få bøker for det dei har betalt. Nye medlemmer vil og få billegare biblar på denne måten.

Orgelsaka i Davik. Sidan sist er innkome frå Alfred Myrvang 100 kr. (tidlegare 50).

Sidan 1925 er innbetalt i **Dombestein:** Martinus N. Dommesten 15, Noe Dommesten 50, Paul Dombesten 24, Johs. Sunde 50, Jørgen M. Dommesten 12, Kr. J. Elvebakke 10, Knut K. Dommesten 10, Bernt K. Dommesten 20, Kristine R. Dommesten 10, Tollef E. Dommesten 4, Ivar L. Dombesten 10, Andreas J. Indrebø 12, Anton K. Dommesten 8, Ivar Haugen 10, Anne Seime 100.

Eg har hermed i dei siste 6 nr. av Kirkebladet kvittera for alt det som eg har teke imot til orgel sidan 1925. Eg vil be alle som har betalt å sjå etter at dei er komne med. Skulde det finnast nokon feil, vil eg be vedkomande seia frå til meg, so det i tilfelle kan verta retta.

Gudstenester og sundagspreiker:

23. s. etter triening, 8. nov.:	Davik og Rugsund.
24. —»—	15. nov.: Gangsøy, Oldeide, Tytingvåg og Husevåg.
25. —»—	22. nov.: Aalfot og Kjøltsdal.
1. s. i advent,	29. nov.: Davik og Rugsund.
2. —»—	6. des.: Totland og Berle.

Norske namn burde folk bruka til borna sine meir enn dei ofte gjer. Det er jo gildt å ha eit vakkert og greidt namn, og at norske namn høver best for norske gutar og gjenter, skulde vel vera klårt. Sume tider kan eit namn vera gamalt i slekta, so ein held på det av den grunn, og det er rett. Men elles bør ein mest mogeleg velja norske namn. Dessverre ser ein, at mange gjev borna sine dei mest meningslause utanlandske namn, i seinare tid serleg engelske og amerikanske. Det skal vera so mykje finare, må vita! Eg stal la vera å nemna døme, men her er for mykje i vårt land av denne snobbeskapen med det framande. — Som ein hugsar tala biskop Hognestad um dette på ein visitas i Davik for nokre år sidan.

Norsk namneliste (mest etter Ivar Aasen):

Agmund, Agnar, Agvald, Alv, Are, Arnbjørg, Arntor, Arne, Arnfinn, Arnfred, Arnkjell, Arnulv,

Arnvid, Arnodd, Arnljot, Arnor, Arvid, Asbjørn, Asgeir, Aslak, Asmund, Aile, Audun, Arnmod, Audfinn. — Alvdís, Alvild, Arnbjørg, Arnfrid, Arnhild, Arnlaug, Asbjørg, Asgerd, Aslaug, Astrid, Aud, Audny, Audbjørg, Arndis, Audgerd, Audhild, Alvrún.

Bård, Berge, Bergtor, Berulv, Bjørgulv, Bjørn, Bodvar, Borgar, Botolv, Brynjulv, Bjarne. — Bjørnhild, Borghild, Borgny, Bothild, Brynhild, Bergljot, Bergný, Bjørg.

Dag, Dagfinn, Dreng, Dagvid, Dagfred. — Dagny, Dagfrid, Dagrun.

Egil, Eiliv, Einar, Eirik, Erlend, Erling, Endre. — Eldbjørg, Eldrid.

Finn, Finnvard, Fritjov, Fridmund, Frøystein. — Frida, Frøydis, Frøygerd, Fridgerd.

Geir, Geirmund, Gudbrand, Gudleik, Gudmund, Guttorm, Gunnar, Gunnleik, Gunnvald, Geirvald, Geirfinn, Gissur, Gisle. — Gerd, Geirlaug, Gislaug, Gudny, Gudfrid, Gudrun, Gudveig, Gudvor, Gunnhild, Gunnvor, Gyda, Gyrid, Gunnborg.

Kontingent er betalt av: **Haus:** Matias O. Ervik 3 kr. — **Utanbygds:** Anders T. Vik, Kredsvik, Kristiansund 2 kr.

Hjarteleg takk!

Nådegavenes bruk.

Under denne overskrift hadde sogneprest Skagestad for en tid siden er artikkel i Luthersk Kirketidende. Jeg hitsetter her nogen utdrag fra den; den fortjener å bli lagt merke til også her hos oss. Forfatteren skriver bl. a.:

Det er efter mitt syn ingen tvil om at der nu mange steder er trange kår for de egentlige legpredikanter. Dermed tenker jeg på de fastboende, i borgerlig livsstilling beskjef-tigede troende menn, som hverken føler evne eller kall til å optræ som reisende eller betalte forkynnere, men som både vil og kan avlegge offentlige vidnesbyrd om sin Frelser til oppbyggelse for dem som de daglig lever sammen med i sin hjembygd og i de nærmeste nabobygder..... De jevne, beskjedne stedlige krefter trykkes mere og mere tilbake. Jeg kjenner steder hvor der har vært et rikt oppbyggelsesliv ved bygdens egne folk, gjerne knyttet til regelmessige møter på faste ukedager, men hvor dette nu holder på å syke hen. Folket synes å tape sansen for disse møters betydning og blir derfor mere og mere borte. Og vel å merke, det er de troende, bekjennende kristne som

blir borte. Det skal noget mere til før de vil møte frem enn bygdens egne velkjente folk. En fremmed mann må det være. Når en slik er der, så kommer de, gjerne kveld efter kveld. Men når det ingen sådan er, så hviler de, hviler og venter til den neste kommer.

Der er stor fare på ferde, når denne ånd begynner å gjøre sig gjeldende. Fare både for nådegavene som ikke kommer til utfoldelse, for kristenlivet som blir urolig, opjaget og henfaldent til åndelig nydelsessyke og for de troendes samfundsliv som ikke får den jevne stadige pleie det trenger. For gudslivets trivsel og fremgang i en bygd er jevne og regelmessige oppbyggelsesmøter av den allerstørste betydning, men skal disse kunne opprettholdes i det lange løp, må de bygges på de stedlige krefter, og det må være alle troende maktpåliggende å holde dem oppe, selv om disse krefter er små og beskjedne. — For sin egen og for Guds rikes skyld skulde de kristne samle sig om sine egne folk og gå regelmessig — som en kristenplikt — til de små og stillferdige møter, og ikke bare hvor de »likte sig« serlig godt eller hvor man hadde noget serlig å »byde på«.

I gamle dager — dog ikke lenger tilbake enn i min barndom — kunde man mange steder samle folket ganske talrikt, selv om der ikke blev holdt nogen tale, men lest en preken av en postille og føiet en bønn og formaning til. Der var ofte mere ånd og kraft, mere ydmykhet og lærvillighet, mere sund og varig oppbyggelse i disse andakter enn de fleste nu forstår.

En viktig følge av at de stedlige forkynnergaver kommer til sin rett i en regelmessig oppbyggelsesvirksomhet er, at bygden blir åndelig »selvhjulpen«. Den kan opprettholde sitt kristelige samfundsliv ved sine egne krefter. Så kan den ta det som en kjærkommen oppmuntring og hjelp, når der kommer en reisende fagpredikant, men den blir ikke avhengig av ham, og møtene kan gå sin regelmessige gang når han er reist.

La ikke de stedlige fastboende og ulønnede forkynnergaver bli stillet i skyggen. Der ligger mere vekt på dem og deres beskjedne, stillferdige arbeide i den jevne oppbyggelsesvirksomhet enn mange nu forstår.

Således skriver forfatteren i »Luthersk Kirketidende«. Det er sikkert en sak som fortjener alvorlig overveielse også her i Davik prestegjeld. Det han skriver bør være en påminnelse for alle som mener det alvorlig med sin kristendom, en oppmuntring for dem som har drevet et slikt arbeide, en tilskyndelse for dem som bor i kretser hvor der ikke har vært drevet et sådant regelmessig arbeide.

Jesus kommer til sine disipler.

Det er for den kristne underfullt og gledelig å legge merke til de ting og forhold som knytter sig til Jesu åpenbarelses for disiplene etter opstandelsen. Uaktet Han stod op igjen med det samme legeme som blev lagt i graven, så var det dog blit forvandlet, var mere forklaret og herliggjort. Han kunde gjøre sig synlig og usynlig akkurat som Han vilde. Dette var ikke Hans sedvane tidligere. Dog leser vi i evangeliene om et par tilfelle, da Han gjorde bruk av sin herliggjorte natur. Joh. 8, 59 og Mat. 17, 1—9.

For å få et anskuelig billede av vår Frelser etter hans opstandelse bør man gjennomlese med oppmerksomhet og eftertanke det som de 4 evangelier forteller derom. Mat. 28. Mark. 16. Luk. 24. Joh. 20—21.

Han viste sig første gang for Maria Magdalena, annen gang for de andre kvinner, tredje gang for Peter, fjerde gang for de 2 disipler som gikk til Emmaus, femte gang for de 10 apostler, sjette gang for de 11 apostler, idet også Thomas var tilstede, syvende gang ved Gennesaretsjøen, ottende gang på bjerget i Galilæa da Han innsatte dåpen, niende gang for Jakob (1 Kor. 15, 8), tiende gang på Oljeberget da Han fór op til himmelen.

Når vi nu tenker nærmere på Herrens åpenbarelses etter opstandelsen, så ser vi for det første at Han kom til dem som *sørget*. Så kom Han til dem som gikk og *talte sammen om Ham*, og Han gjorde sig kjent for dem da Han *brøt brødet*. Derefter kom Han til de andre og hilste dem med sin *fred*. Han kom også til Peter og de andre *da de holdt på med sitt jordiske arbeide* og fisket og Han velsignet deres strev så det lykke-

des for dem. Og tilslutt da Han skal fare op, velsigner Han dem og lover at Han vil være med dem alle dager.

Alt dette er til lærdom og trøst for oss som er Hans venner den dag i dag. Han kommer til dem som sørger og har det tungt og vil gi dem hvile. Han er oss nær når vi samtaler om Ham og er samlet om Hans ord, og Han er oss særlig nær når vi er samlet til den hellige nadver, brødsbrytelsen. Han vil gi oss sin fred og velsigne vårt jordiske arbeide, og Han vil være med oss alle dager inntil verdens ende. Han har all makt i himmel og på jord, og Han skal komme igjen på den yderste dag og dømme levende og døde.

N. M.

Misjonærenes virksomhet.

Ramsay MacDonald, førsteminister i den engelske sosialistregjering, holdt nylig en tale på en utstilling, og kom inn på misjonærenes virksomhet. Han sa bl. a.:

»Så snart misjonærene viser sig et eller annet sted i Afrika eller i Asia, får slaveriet der sitt dødsstøt. Dermed vil jeg ikke si, at det blir avskaffet etter et døgn forløp. Men misjonærens optreden bevirker, at fra det øieblikk av da han utgjør en åndelig del av folket, forsvinner slaveriet mere og mere. Mennesker som så lenge en kan huske tilbake, har levet i en atmosfære av uvidenhet, overtro, skrekkelige seder og skikker, begynner å løfte hodet fritt. De er ikke mere de bestående lovers slaver og ofre, men de bøier sig for et høiere livs lover, og de blir i stand til å gi akt på deres eget indre liv. De får en følelse av ansvarlighet og ønsker å bli nyttige medlemmer av det menneskelige samfund. Misjonærens kall og virksomhet trenger ikke lenger noget forsvar. Vi som har overveiende verdslige opgaver å løse, vil alltid være misjonærene takkneilig for, at de på samme tid har utbredt evangeliets åndelige kraft og dets menneskelige rettferdighet.«